

Juliol
2013

El proper 5 d'octubre,
2a Mostra d'Entitats
Solidàries a la plaça
de Cal Font

núm. **13**

Igualada Solidària

Igualada Solidària:
esperit crític per una ciutat millor

Índex

2 - Presentació

3 - Taula rodona "La cooperació en temps de crisi"

5 - El congo, perill de riqueses. No amb el meu mòbil !

6 - Xerrada amb Hassanna Aalia - Fundació Vicente Ferrer

7 - El-Kaissa Ould-Brabam i la lluita del poble amazic

8 - Entitats membres d'Igualada Solidària

Crèdits

Edita: Ajuntament d'Igualada
Coordinació: Cooperació i solidaritat

Entitats membres d'Igualada Solidària:

- ACAPS Anoia (Associació Catalana d'Amics del Poble Sahrauí)
- AMICS DE MANITOS (Associació per la Cooperació i el Desenvolupament)
- AMICS DE FUNDASE - BOLÍVIA
- AMNISTIA INTERNACIONAL (Anoia-Penedès-Garraf)
- APROP (Asociación para Promocionar y Relacionar Otros Pueblos)
- ASOCIACIÓN D'AGERMANAMENT D'IGUALADA - NUEVA ESPERANZA
- ATLAS, FUNDACIÓ SOCIOCULTURAL
- CÀRITAS ARXIPRESTAT ANOIA-SEGARRA
- CREU ROJA ANOIA
- FUNDACIÓ EDUCACIÓ SOLIDÀRIA
- FUNDACIÓ SALUT I SOCIETAT SENSE FRONTERES
- FUNDACIÓ VICENÇ FERRER
- MANS UNIDES
- MÚSICS PER LA SOLIDARITAT
- PAU I SOLIDARITAT (CCOO)
- SEMBRADORES SIN FRONTERAS
- SINDICALISTES SOLIDARIS (UGT)

Disseny gràfic: Sendra&Enrich, scp
disseny=igualada
Impressió: Jiménez Godoy, S.A.
Dipòsit legal: B-27596-2012

Igualada, juliol de 2013

Presentació

Igualada Solidària: esperit crític per una ciutat millor

Fa gairebé dues dècades que l'Ajuntament d'Igualada va començar a realitzar polítiques públiques de cooperació internacional, fruit de la voluntat i pressió ciutadana. Vint anys de projectes i accions que ens han donat l'oportunitat de conèixer noves realitats, de compartir dificultats, d'aprendre altres maneres d'entendre el món. Vint anys que, amb humilitat i determinació constructiva, hem intentat aportar el nostre gra de sorra contra les desigualtats Nord-Sud. Manlevant les paraules del Manifest "Per una Política Pública Catalana de Cooperació" signat per diferents coordinadores i federacions d'ONGD, aquesta tasca s'ha realitzat sempre amb l'horitzó "d'una política pública responsable, de redistribució internacional de la riquesa, per exigir un model de desenvolupament garant dels drets humans, la pau i la sostenibilitat de tots els pobles, els homes i dones de totes les condicions i edats".

Fem cooperació fruit del convenciment que vivim en un món de relacions injustes entre Nord i Sud i que no volem mantenir-nos immòbils davant d'aquest fet. No podem ni volem desentendre'ns d'aquesta situació oimés quan part del nostre benestar és a costa de l'explotació del Sud. O no és així quan, per exemple, comprem roba a preus irrisoris gràcies a una producció feta en condicions d'esclavatge? És clar que les accions individuals (com ara escollir què compres i on ho compres) tenen repercussions globals.

Les polítiques de cooperació municipal d'Igualada es realitzen mitjançant l'Ajuntament, les ONG pel desenvolupament, entitats, associacions i persones a títol individual. Però són possibles gràcies a la ciutadania d'Igualada a través del pressupost de l'Ajuntament.

Aquest 2013, fent un exercici d'assignació per ciutadà de la despesa del pressupost municipal, cada persona d'Igualada destinarà 1,4€ a projectes de cooperació internacional: al Salvador, al Sàhara, al Perú, a Bolívia, a l'Índia, al Senegal o a Guatemala. Actuacions de l'àmbit sanitari, educatiu, alimentari o dels drets laborals. Una aportació petita però que reflecteix la voluntat de fer d'Igualada una ciutat compromesa amb el món, solidària, responsable, per la pau i pels Drets Humans. Perquè creiem en la cooperació com a política pública. Perquè creiem en un model de ciutat i de país que no sigui aliè a allò que passa el món. Implicats i activats per fer-hi front.

Vint anys de cooperació, però, no ens eximeixen de fer autocrítica i obligar-nos a preguntar si les nostres accions han ajudat a combatre les desigualtats. A fer un món millor. Per això ens toca fer una pausa. Un punt i a part per agafar aire fresc i reprendre el camí amb noves forces. Així, des de la Regidoria de Cooperació, conjuntament amb la Comissió Igualada Solidària hem endegat un període de reflexió per analitzar on som i cap a on volem anar, iniciant un procés que ens defineixi un model de cooperació adequat, eficient i útil. Ens cal crear debat i ser crítics amb la nostra tasca per millora-la

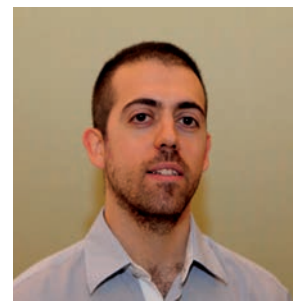
En aquesta línia, al llarg del primer semestre del 2013, l'Ajuntament i les entitats d'Igualada Solidària hem realitzat diferents actes que en el present butlletí volem compartir: el debat amb tres experts sobre la cooperació en temps de crisi (Lola López, Eduard Ballester i Arcadi Oliveres), la recepció, gràcies a ACAPS, de l'activista sahrauí Hassana Alia, condemnat injustament per un tribunal militar, la conferència de l'escriptora Kaissa Ould-Brahm, la xerrada de Rita Huybens sobre els mòbils i el coltan o la visita, que omplí de gom a gom el Teatre Aurora, de la membre de la Fundació Vicenç Ferrer, Sheeba Baddi.

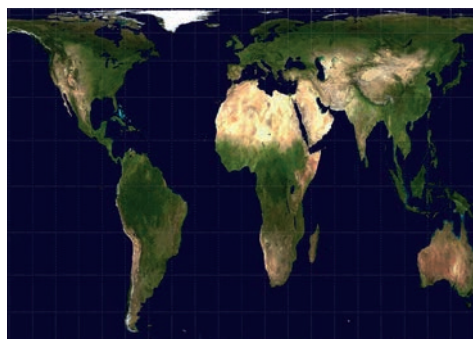
L'any 2011 l'antropòleg Gustau Nerín, publicà el llibre "Blanc bo busca negre pobre" on feia una crítica sobre la cooperació i les ONG. Una bona eina per contrastar l'activitat que hem dut a terme en l'àmbit de la cooperació a Igualada els darrers anys. Afirmar i coincidir, que "el desenvolupament és complicat, i no s'aconsegueix amb unes quantes aportacions monetàries". En referència a la necessitat de millora, diu que "hi ha cooperants que són conscients de les deficiències del sistema de cooperació internacional i lluiten per modificar-lo i aconseguir unes relacions més justes entre l'Àfrica i Occident". I rebla: "les causes dels problemes del Sud són tan profundes, que tan sols es poden atacar amb canvis estructurals". Nerín ens indica, doncs, la necessitat de dirigir-nos a l'arrel de les desigualtats per combatre-les. El qüestionament del sistema que ens ha portat fins aquí.

La cooperació, per tant, no és una qüestió monetària. No són els 1,4€ que aportem enguany. És molt més que això. És esperit crític.

Som inconformistes. La injustícia no ens és aliena, ni aquí ni en lloc. I no volem quedar-nos inactius. Tenim el repte d'analitzar amb ull crític les polítiques de cooperació que duem a terme. Per reforçar-les i fer possible un món millor. Una ciutat millor.

Joan Requesens i Roca
Regidor de Cooperació

Taula rodona “La cooperació en temps de crisi”

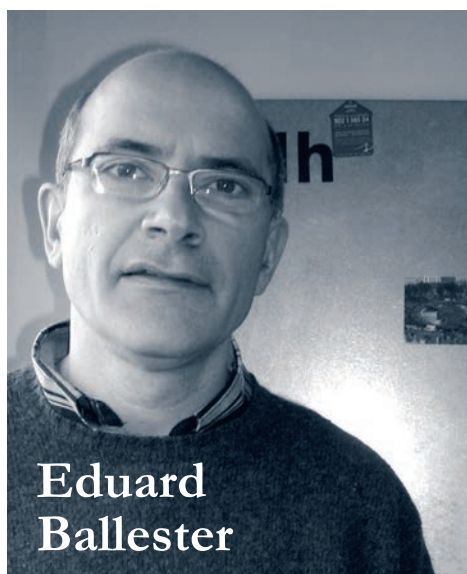
El passat 21 de març de 2013, el Teatre Municipal de l'Ateneu acollí la taula rodona de debat sobre la “Cooperació en temps de crisi”. Hi va participar **Eduard Ballester**, exdirector tècnic de la Federació catalana d'ONG per al Desenvolupament, **Lola López**, antropòloga i directora del Centre d'Estudis Africans de Barcelona i **Arcadi Oliveres**, professor d'Economia de la UAB i president de Justícia i Pau de Barcelona. Moderà l'acte el periodista Xavier Dàvila. Amb la voluntat d'exemplar el debat sobre la cooperació i compartir-lo amb la ciutadania igualadina, reproduïm de manera succinta les principals aportacions que van fer els ponents. Per facilitar-ne la lectura i comprensió s'han adaptat les intervencions a mode d'entrevista.

El Codi ètic i de conducta de les ONGD

En la definició de les ONG per al Desenvolupament, el codi ètic diu que “les ONGD es caracteritzen per [...] actuar com a agents de canvi social; contribuir a transformar la societat, amb el foment de les innovacions, particularment unes relacions Nord-Sud més justes i equitatives; i lluitar contra la pobresa i contra les causes que perpetuen unes relacions Nord-Sud espremedores i injustes. [...] I han contribuït a reforçar i fer més visible un moviment mundial de crítica i oposició a un sistema de relacions internacionals que produeix iniquitat i desigualtats socials i econòmiques creixents entre el centre i la perifèria, entre la riquesa de recursos i la pobresa de drets”.

Podeu llegir tot el Codi ètic a la web de la FCONGD: <http://www.fcongdn.org>

**Fins ara hem
col·laborat, però ara cal
comprometre's.**

**Eduard
Ballester**

Eduard Ballester: “CAL PENSAR NOUS MODELS DE RELACIONS INTERNACIONALS I D'INTERVENCIONS, PER TREBALLAR PER UNA COOPERACIÓ TRANSFORMADORA”

L'exdirector tècnic de la Federació catalana d'ONG per al Desenvolupament (FCONGD) té una llarga experiència en l'àmbit de la cooperació, desenvolupada en camps i estades en diferents països. L'any 1995 va participar en un Camp de Solidaritat de SETEM a l'Índia. Amb Veterinaris sense Fronteres va anar a l'Amèrica Central al 1994 i, dos anys després, va tornar-hi per una estada de quatre anys, entre 1996 i el 2000, en un marc de cooperació internacional. En el llibre “La taca d'oli. Impacte de 20 anys dels Camps de Solidaritat (1991-2010)” editat per SETEM Catalunya i elaborat per l'Observatori del Tercer Sector afirma que “l'any 2000 vaig tornar de l'Amèrica Central i vaig començar a treballar en cooperació, però des d'aquí, a la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament. Aquesta dedicació la relaciono amb valors com la coherència, la tolerància, o la solidaritat. Intento que estiguin presents a la meua vida, a la feina i també intento que els meus fills s'adonin, amb el meu exemple, que sí que es pot fer quelcom per canviar la realitat”.

Com ha de ser la cooperació?

La cooperació ha de ser transformadora. Fa uns anys, la FCONGD, va aprovar un codi ètic, on diu que les entitats procuraran impulsar canvis socials per canviar les condicions que porten a la pobresa i denunciar internacionalment les actuals condicions i polítiques. Cal, doncs, deixar de treballar per pal·liar les conseqüències i treballar per canviar les causes.

I com ho podem fer això?

Passant del suport, a l'activisme; de la col·laboració, al compromís. Les ONG hem creat socis de sofà: quiets i tranquils. Ja hi som les ONG per canviar el món! vosaltres només heu de col·laborar pagant quotes, fent trucades i fent donatius! Fins ara hem col·laborat, però ara cal comprometre's.

Hem de canviar doncs.

Hem de passar del bé individual, al bé comú. Canviant la defensa de necessitats, per la defensa dels drets. En comptes de dir, “dóna'm

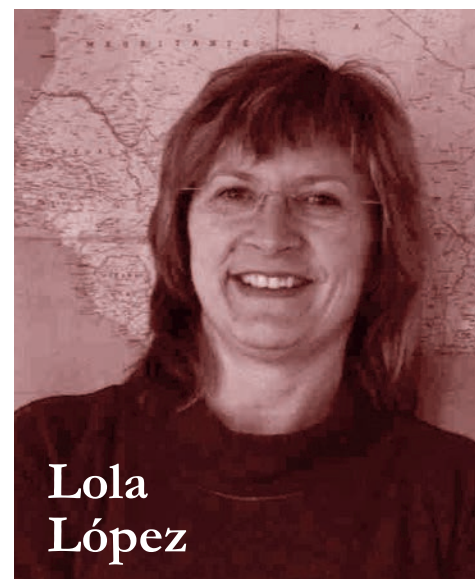
diners perquè aquest nen pugui menjar”, hauríem de dir, “ajuda'm a canviar les causes que impedeixen que aquest nen pugui menjar”. Volem lluitar, no contra la pobresa, sinó contra la inequitat, des de valors de la solidaritat a la reciprocitat. Potenciant la responsabilitat col·lectiva, des d'allò públic, entès com la capacitat col·lectiva per enfrontar-nos a les dificultats, no des de la caritat. Cal redistribuir les responsabilitats, no tot ha de venir de les institucions públiques i polítiques. La societat civil ha de poder gestionar i participar.

I com es fa?

Amb una ciutadania activa i uns governs eficaços que creguin en la cooperació internacional i apostin per una justícia social. Governos que pensin més en les futures generacions més que no en les properes eleccions. Persones que apostin per nous models, activistes, militants, gent que cregui en el treball col·lectiu.

Però la gent continua donant suport a la cooperació?

Sí. En una enquesta de la Generalitat, l'any 2010, el 68% de la població pensava que, tot i la crisi, la cooperació s'havia de mantenir. En el cas català el 80-100% de fons públics s'han reduït. En canvi, les aportacions de fons privats i de la ciutadania només han disminuït un 15-20%, i això és el que permet mantenir les polítiques de cooperació!

**Lola
López**

Lola López: “NO HI HA CAP PAÍS AMB QUI HAGUEM COOPERAT QUE ESTIGUI ARA MÉS DESENVOLUPAT QUE ABANS D'INICIAR LA NOSTRA COOPERACIÓ”

L'antropòloga Lola López és coordinadora del Centre d'Estudis Africans (CEA), una associació dedicada a l'estudi i la divulgació sobre el continent africà.

López creu que en la mesura que abandonéssim la idea que els nostres models econòmics, culturals o familiars han de ser els valors universals, ens obriríem la visió i el pensament per veure quines coses podem aprendre de les altres societats: “la nostra societat hauria de deixar de sentir-se superior i aprendre de l'africana el respecte que tenen cap a la diversitat”.

L'Eduard Ballester afirma que "la cooperació ha de ser transformadora". Hi està d'acord?

La cooperació no s'ha de transformar, s'ha d'eliminar.

Per què?

Perquè és una cooperació etnocèntrica, basada en el neocolonialisme, i a més és poc eficaç. Ho plantejo per anar més enllà. No ho dic per la cooperació del dia a dia, la cooperació que intenta millorar el dia a dia d'un lloc, sinó en termes generals i històrics. La cooperació actual és un neocolonialisme, basat en un etnocentrisme universalista occidental. Tinc una visió més àmplia, més històrica de la relació de les nostres societats amb els països del sud.

Ja fa 500 anys, ens expandírem. El nostre Déu era el correcte, el nostre pensament era el bo i la resta era incorrecte. Ara volem exportar el nostre model econòmic, polític, sanitari, familiar. El nostre ajut a la cooperació està basat en els nostres valors.

La solució és treballar amb les ONG del sud?

Encara que busquem una contrapart en el país d'origen, treballem amb grups semblants a nosaltres i que ja han interioritzat les nostres estructures de pensament i treball. El Sud ens podria ajudar molt, però no hi ha cap projecte de cooperació que hagi previst un feedback o retorn per tal que nosaltres aprenguem d'ells.

I totes les ONG actuen així?

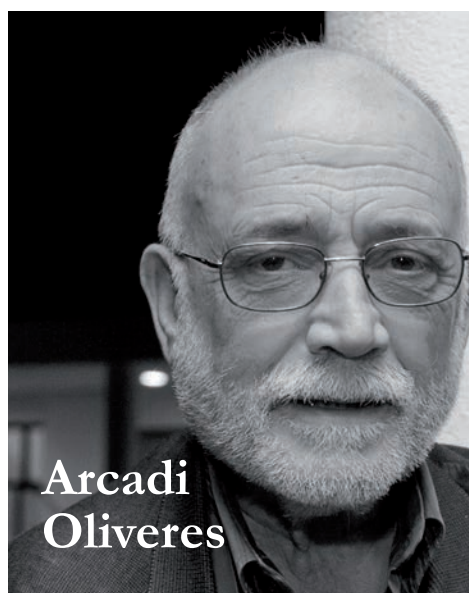
Sí. Actuen des del poder i la prepotència i des del desconeixement. No coneixem les societats a les que anem a ajudar, i per això, de vegades la nostra acció el que fa és desestructurar la societat a qui volem ajudar. Per exemple, portar la democràcia a societats que no tenen la noció d'individu. Volem imposar la nostra medicina occidental a llocs que no disposaran de metges ni d'equipaments adequats per aplicar-la; enfonsem a la medicina local, amb els seus remeis i terapeutes locals, que sí que tenen, i que han funcionat durant molt de temps.

Què hem de fer doncs per lluitar contra les desigualtats Nord-Sud?

Cal tirar l'edifici de la cooperació actual i començar de bell nou, amb models més eficaços i no basats en el nostre domini, sinó que sigui realment una cooperació. Si mirem els resultats de l'actual cooperació, és un desastre. No hi ha cap país amb qui haguem cooperat que estigui ara més desenvolupat que abans d'iniciar la nostra cooperació. Cal que ens tornem activistes, però no allà, sinó aquí, anant a les causes de les desigualtats econòmiques i socials. Les causes de la pobresa de molts països cal buscar-les en les lleis i relacions econòmiques imposades pel món occidental. Occident té un deute històric per la seva colonialització i per l'esclavatge.

I què poden fer els Ajuntaments en el món de la cooperació?

Les corporacions locals poden jugar un paper molt important en canviar les mentalitats. I no treballar en una cooperació assistencialista, sinó de col·laboració amb la ciutadania activa, que tingui noves idees per treballar d'una manera nova en l'àmbit de la cooperació.

Arcadi Oliveres

Arcadi Oliveres: "LA MILOR COOPERACIÓ SERIA LA CONDONACIÓ DEL DEUTE"

L'economista i president de Justícia i Pau, Arcadi Oliveres, és expert en relacions Nord-Sud, comerç internacional, deute extern i economia de defensa. Imparteix nombroses classes de màsters i postgraus en cooperació i desenvolupament. Col·labora habitualment en diferents moviments socials i en publicacions solidàries i participa en nombroses taules rodones i conferències sobre relacions Nord-Sud i desarmament. Fou el darrer ponent i inicià la seva intervenció reivindicant la cooperació.

Bon vespre i gràcies per la teva presència

Gràcies per la vostra voluntat de tornar a pensar la cooperació, perquè fa molts anys que en parlàvem fent xerrades i ara amb la crisi sembla que només es pot parlar d'això, i es deixen de banda les realitats molt més difícils d'altres llocs.

Quin és l'objectiu de la cooperació?

La cooperació vol disminuir les distàncies que hi ha entre el Nord i el Sud. Quan fa 30 anys vam començar a parlar-ne, ens fixàvem l'objectiu del 0,7%. Vam analitzar el diferencial de renda, entre el 20% més ric i el 20% més pobre. Quin ingressos tenia una persona del Japó i quins ingressos tenia algú que visqués a Bangladesh. En aquell moment la diferència d'ingressos era de 30 a 1. Ara, la relació és de 85 a 1. En aquests 30 anys de cooperació, en comptes de reduir les distàncies encara s'han ampliat més.

Per què doncs sembla que disminueix el suport a la cooperació?

Avui en dia els temes de cooperació es veuen frenats perquè, amb la crisi i dificultats que tenim aquí, sembla que no podem ajudar. I això té un corol·lari com és un rebuig a la immigració. I aquí sí que penso, com els meus companys de taula, que on hem de fer canvis és en el nord. Un canvi de mentalitat, i que la població aprengui que la immigració és un tresor, és una riquesa, és quelcom absolutament necessari. Una de les millors cooperacions que podem fer és estar oberts a la immigració.

Però hi ha recursos per la cooperació?

Sí que hi ha recursos per dedicar-los a cooperació. Amb els diners que el govern ha donat a la banca espanyola, s'hagués pogut cobrir el famós 0,7% durant 25 anys! Amb els diners que el gremi d'inspectors d'Hisenda diuen que no es paguen, es podria cobrir cada any 9 vegades aquest 0,7%. Que no ens diguin que no hi ha recursos, n'hi ha tant aquí com a nivell internacional, però cal que es vulguin buscar: traient els diners dels paradisos fiscals o traient els diners de l'especulació financera. Per exemple, aquest any la Generalitat ha reduït els diners destinats a cooperació, i els ha limitat a només 9 milions d'euros. La mateixa Generalitat de Catalunya, que no té diners per a cooperació, ha destinat 35 milions al Circuit de Montmeló.

Els governs però, no han de destinar diners a projectes, com el Circuit de Montmeló, que possiblement acaben donant una rendibilitat superior als recursos destinats?

És evident que els milions invertits en el circuit donen rendibilitat. Però em pregunto si els mateixos diners invertits en cooperació no en donarien més, potser, de rendibilitat. S'hauria d'analitzar. Però encara més. Potser encara que no donés tanta rendibilitat, igualment s'haurien de donar els diners a cooperació. D'altra banda a mi em produeix vergonya, veure, com per exemple, els jugadors de futbol guanyen milions i milions sense mereix-se'ls. No es pot admetre que els esportistes d'elit cobrin aquests sous, i a més la majoria fan frau fiscal. Fins que no arreglem aquestes coses no anirem enlloc. I cal dir aquestes coses, i dir-les en veu alta, perquè sinó no arreglarem aquest món.

S'ha de condonar el deute extern?

El deute és l'antítesi de la cooperació. Cada any, el món dóna diners per a la cooperació, però els països del sud transfereixen uns diners als països del nord en concepte de pagament del deute. Un deute que tots sabem que és il·legítim, odiós, abusiu i que s'ha contret amb robatoris dels governs locals. Aquest flux suposa 6 vegades més el que nosaltres els hi donem, -jo diria més malament que bé- per cooperació.

La millor cooperació seria la condonació del deute. I hauríem de començar aquí, l'any vinent, negant-nos a pagar el deute que nosaltres tenim, com estant fent els xipriotes. Cal que ens neguem a pagar el deute, i cal que connectem les necessitats del sud de la mediterrània amb els problemes del sud del món.

Com podem millorar la cooperació?

Si volem que la cooperació sigui eficaç, a més de treballar en una ONG o pressionar el govern, es pot cooperar consumint productes de comerç just. I hi hauria una tercera forma: hi ha empreses que privatitzen les fonts d'aigua d'Argentina, i ho fan principalment dues empreses: Nestlé i Coca-Cola. Cooperar vol dir no consumir mai més productes d'aquestes empreses. Són petites responsabilitats que podem realitzar, com també no comprar en llocs com IKEA o Zara, que a tot arreu incompleixen amb els drets humans. Això també és cooperació. Per acabar, fer cooperació és negar-se a tenir fons de pensions. Tenir fons de pensions és convertir-se en especulador i durant els 30 anys que tenim fons de pensions, el fons explotará tots els recursos possibles.

El congo, perill de riqueses No amb el meu mòbil!

El dijous 21 de febrer, a la sala d'actes de l'Espai Cívic Centre, la Sr. **Rita Huybens**, presidenta de la Lliga dels Drets dels Pobles, explicà la realitat de la República Democràtica del Congo (antic Zaire) relacionada amb l'extracció de minerals que serveixen de conductors per als mòbils i altres aparells d'alta tecnologia.

A la República Democràtica del Congo, R.D.C. s'estima que entre 4,5 - 5 milions de persones han mort pel conflicte.

Un dels orígens de la guerra a la RD del Congo, segons l'ONU, va ser la possessió i l'explotació de les mines d'un mineral amb un gran interès econòmic i estratègic per a les telecomunicacions: el coltan. S'estima que al voltant del 80% de les reserves mundials de coltan són a la RD del Congo, concretament a la regió del Kivu. El coltan s'utilitza per fabricar els condensadors responsables del flux elèctric dels telèfons mòbils i d'altres components d'alta tecnologia.

Amb el conflicte de la RD del Congo es confirma una vegada més com n'arriba a ser d'insostenible el consumisme imparabla dels països occidentals, que per tal de poder incrementar els nivells de producció i d'enriquiment financer espolien les riqueses dels països empobrits. La tecnologia que consumim diàriament (el telèfon mòbil, l'ordinador portàtil, l'MP3, etc.) causa uns danys col·laterals que a la RD del Congo han provocat gairebé 4 milions de morts.

Els abusos en matèria de drets humans han estat generalitzats sobre el conjunt de població civil i continus al llarg de tot el conflicte. Les dones han estat el col·lectiu més vulnerable davant d'aquest fenomen. Segons els últims informes d'organitzacions humanitàries, més del 15 % de les dones congoleeses han estat víctimes de violència física i sexual a la RDC.

"Ja no sabem viure sense ells. Des de l'any 2006 a l'Estat espanyol n'hi ha més que habitants. Algunes persones en tenen fins a tres de diferents models. Fins i tot, els nens i les nenes de 10 anys en tenen. Estem parlant dels telèfons mòbils. Un objecte que s'ha convertit en imprescindible a la nostra vida quotidiana, però que amaga una cara fosca, violenta i mortal. Alguns dels minerals utilitzats per produir telèfons mòbils provenen de les mines de l'est de la República Democràtica del Congo i... estan tacats de sang."

Els telèfons estan finançant la guerra al Congo.

La part més important dels minerals utilitzats per produir telèfons mòbils prové de les mines situades a l'est de la RDC. El món occidental està comprant els anomenats minerals del conflicte i per aquest motiu finança una guerra civil que, segons les organitzacions de drets humans, és la més sagnant des de la Segona Guerra Mundial.

Durant els darrers 15 anys el conflicte ha costat la vida de més de 5 milions de persones, més de 300.000 dones varen ser violades. La violència continuarà mentre grups armats puguin finançar la seva guerra particular venent minerals.

Si pregunteu a les companyies telefòniques d'on treuen els seus proveïdors els minerals, cap d'aquestes empreses pot garantir que no estan comprant minerals que provenen de la zona del conflicte.

La campanya

Barcelona és, des de l'any 2011, seu del Congrés Mundial de Telefonía Mòbil - Mobile World Congress i ho serà fins a l'any 2018.

La campanya que presenta la Xarxa d'entitats per la RD del Congo, NO AMB EL MEU MÒBIL!, comença el seu recorregut el dia 27 de febrer de 2012, coincidint amb la cinquena edició del Congrés de Telefonía Mòbil (27 de febrer-1 de març). Un congrés que mostrarà, any rere any, la cara fantàstica de les prestacions i innovacions dels mòbils, que reunirà més de 1.300 companyies i empreses internacionals però que amagarà una altra realitat: la procedència i les condicions en les quals les grans companyies de telefonía mòbil aconse-

gueixen la matèria primera per a la fabricació dels seus productes alhora que multipliquen els seus beneficis. Estem parlant principalment del coltan i de la RDC, on se situa aproximadament el 80% de les reserves d'aquest mineral.

La Xarxa d'entitats per la RD del Congo denuncia la manca de responsabilitat social corporativa i de transparència de les empreses transnacionals. Amb aquesta campanya es vol cridar l'atenció de tots els usuaris i les usuàries de telefonía mòbil i de la societat en general, donar a conèixer la situació d'injustícia que pateix la població congoleesa provocada, en part, per les condicions d'explotació i d'espoliació dels recursos naturals de la RDC. NO AMB EL MEU MÒBIL! és una campanya de sensibilització i d'incidència que **recollirà suports particulars, d'entitats i mocions signades pels plens dels ajuntaments de Catalunya** que proposa, entre d'altres coses: demanar a les empreses que participen al WMC més transparència en la cadena de subministrament dels recursos naturals, i que es comprometin a no utilitzar el coltan explotat il·legalment per a la fabricació dels aparells de telefonía mòbil; i ajudar a impulsar, dins l'Estat espanyol i la UE, una regulació com la que se està elaborant al Congrés dels EUA.

13 ajuntaments catalans ja s'han adherit a la moció

Fins al moment, són 13 els ajuntaments catalans que han aprovat aquesta declaració institucional (Lleida, Sabadell, Mataró, Figueres, Manresa, Igualada, Castelldefels, Sant Boi de Llobregat, Esplugues de Llobregat, Castellar del Vallès, Vilassar de Mar, Caldes de Montbui i Llançà).

Amb la campanya i la presentació de declaracions als ajuntaments catalans es vol cridar l'atenció de tots els usuaris i usuàries de telefonía mòbil i de la societat en general, donar a conèixer la situació d'injustícia que pateix la població congoleesa provocada, en part, per les condicions d'explotació i d'expoli dels recursos naturals de la RD del Congo. La campanya de la Xarxa denuncia la manca de responsabilitat social corporativa i de transparència de les empreses transnacionals.

Alguns dels minerals utilitzats per produir telèfons mòbils provenen de les mines de l'est de la República Democràtica del Congo i... estan tacats de sang.

Xerrada amb Hassanna Aalia, jove sahrauí condemnat a cadena perpètua

Hassanna Aalia, jove sahrauí condemnat a cadena perpètua, va estar entre nosaltres el passat dia 3 d'abril per fer tot un seguit d'activitats. Convidat per ACAPS-ANOIA va fer diversos actes a la comarca, pel matí va ser entrevistat per la periodista Mireia Rubio a Radio Vilanova i tot seguit va ser rebut pel l'alcalde de Santa Margarida de Montbui on va oferir una roda de premsa. Ja a la tarda va ser

el periodista Abel Gallardo que el va entrevistar pel diari Regió7 i tot seguit va estar a Radio Igualada on va deixar el seu testimoni.

A les 8 del vespre, a la Sala de Socis del Ateneu igualadí presentat pel regidor de cooperació de l'Ajuntament d'Igualada, va fer una xerrada sobre **"Repressió, tortura i presó al Sàhara Occidental ocupat pel Marroc – L'experiència personal"**.

El jove sahrauí, Hassanna Aalia, ha estat condemnat a cadena perpètua per un tribunal militar de Rabat. Actualment està en rebel·lia, refugiat al País Basc. És un dels 25 activistes sahrauís que un tribunal militar del Marroc ha condemnat per la seva participació al campament de la Dignitat, de Gdeim Izik, als afores de l'Al-Aaiun, al Sàhara Occidental. Als seus 24 anys, Hassanna Aalia ha estat arrestat i torturat més d'una vegada. La primera vegada va ser als 17 anys, per participar en una manifestació pacífica a la sortida de l'escola.

El campament de Gdeim Izik es va aixecar a uns 15 km de l'Al-Aaiun, al Sàhara Occidental, el 10 d'octubre de 2010. El campament va allotjar prop de 20.000 sahrauís, que protestaven per la discriminació que patien en el seu territori i que demanaven millores socials al govern marroquí. Va ser desmantellat violentament per policia i militars marroquins el 8 de novembre de 2010. Noam Chomsky ha considerat el campament de Gdeim Izik com al començament de la revoltes de la primavera àrab.

Amb el desmantellament, les forces militars i de repressió marroquines van detenir cente-

nars de sahrauís, que van ser sotmesos a tortures i tractes cruels, inhumans i degradants. Entre els detinguts hi havia Hassanna Aalia, que va ser jutjat en dues ocasions i deixat en llibertat en no trobar cap prova contra ell. Fet que va aprofitar per viatjar a Euskadi.

24 sahrauís presos de consciència, però, van ser traslladats a una presó de Rabat. El passat mes de febrer, un tribunal militar marroquí de Rabat va condemnar 25 sahrauís, entre ells coneguts activistes de drets humans, amb sentències que van des de 20 anys fins a cadena perpètua de presó a 23 dels detinguts. Dos sahrauís han estat posats en llibertat en haver superat el temps de condemna i Hassanna Aalia ha estat condemnat a cadena perpètua i està declarat en rebel·lia.

El procés dut a terme és nul, s'ha realitzat una instrucció defectuosa del procediment, incompleta i il·legal. La sentència no té un relat de fets provats i la seva decisió es dirigeix contra 25 acusats tot i que es va procedir a l'enjudiciament de 24. En conseqüència Hassanna Aalia, un dels condemnats ni ha estat escoltat ni a la instrucció ni a la vista.

Moltes organitzacions internacionals com Human Rights Watch, Amnistia Internacional, IAJUWS, Centre Robert F. Kennedy per a la Justícia i els Drets Humans, i molts observadors i juristes internacionals invaliden el judici, que va contra la IV Convenció de Ginebra i, en els pitjors dels casos, contra la mateixa constitució del Regne del Marroc. El Parlament Europeu exigeix la llibertat immediata dels presos polítics sahrauís.

La Fundación Vicente Ferrer va presentar a Igualada "De Mujer a Mujer: Sociedad Cooperactiva" per crear una gran xarxa solidària de dones

El passat dissabte 11 de maig a les 19.00h la **Fundación Vicente Ferrer** va presentar al teatre Aurora d'Igualada, davant de més d'un centenar de persones, la campanya "De Mujer a Mujer: Sociedad Cooperactiva", una iniciativa de cooperació entre dones de l'Estat Espanyol i de l'Índia que neix amb l'objectiu de convertir-se en la xarxa solidària de dones més gran del món.

L'acte de presentació va ser conduït per Mar Aguilera Vaqués, professora de dret constitucional a la UB i observadora internacional de la Unió Europea i les Nacions Unides, i va comptar amb la presència de Sheeba Baddi,

treballadora de la Fundació a l'Índia, qui va explicar de primera mà la situació de la dona a l'Índia Rural. Les persones que hi van assistir van poder gaudir de diferents activitats com balls de Bollywood o la projecció del documental "De Mujer a Mujer", que mostra el viatge que la periodista Ana Pastor, la medallista paralímpica Teresa Perales i l'estudiant Julia Payeras per conèixer les seves sòcies índies.

A l'acte es va explicar com dones espanyoles s'associen amb dones índies perquè iniciïn un petit negoci que garanteixi la seva supervivència i uns estalvis que els hi donin seguretat pel

futur. D'aquesta manera les sòcies espanyoles es converteixen en emprenedores solidàries que canviaran per sempre la vida de les dones de l'Índia rural.

Nombrosos rostres coneguts recolzen la campanya: la cantant Luz Casal; les actrius Maribel Verdú i Blanca Portillo; les periodistes Ana Pastor i Mercedes Milá; la responsable de Facebook Espanya, Irene Cano; la presidenta de Microsoft Espanya, Maria Garaña o la directora de cine Gràcia Querejeta ja s'han unit també a aquesta nova xarxa solidària.

El-Kaissa Ould-Braham i la lluita del poble amazic

El passat 25 d'abril ens visità a Igualada l'escriptora amaziga d'Algèria, **El-Kaissa Ould Braham** que, en una conferència a l'Espai Cívic Centre parlà dels drets humans i el poble amazic. El-Kaissa, llicenciada en filologia anglesa, és defensora de la cultura i la llengua amaziga, ha estat professora a Cabília i acollida a Barcelona dins del Programa Escriptor Acol·lit del PEN Català (2007 - 2009). La xerrada organitzada pel Departament de Cooperació, va ser un testimoni de la lluita per la llibertat i els drets humans que ha dut a terme El-Kaissa durant molts anys i que l'han portat a ser perseguida, juntament amb el seu marit, al seu país d'origen, Algèria. El relat de la situació dels amazics tingué un fort impac-

te entre els assistents degut al paral·lelisme amb la situació catalana. Ould-Braham situà el context de la llengua amaziga, que ha patit l'oblit per la imposició de l'àrab a tot el Nord d'Àfrica. Va parlar de la recuperació d'aquesta llengua i de les seves perspectives de futur. D'altra banda, també reivindicà la lluita del poble amazic per gaudir de la seva identitat com tots els pobles del món en un context on la religió és instrumentalitzada per tal de fer callar les veus que criden per la defensa de la identitat amaziga en un marc democràtic.

Al món hi ha 43 milions de persones que es veuen obligades a fugir dels seus països i a refugiar-se en altres racons del món. Aquest és el cas de la El-Kaissa Ould-Braham i el seu marit Salem Zènia que van abandonar Algèria fa uns anys perseguits per ser amazics, un poble del nord d'Àfrica amb una llengua i cultura pròpia.

L'escriptora va venir convidada pel PEN català. Aquesta entitat, agrupa des de 1922, centenars d'escriptors i escriptores dels Països Catalans per defensar la llibertat d'expressió i la lliure circulació d'idees. El PEN, promou la protecció del patrimoni cultural i lingüístic de les persones i dels pobles, la pau, el diàleg i l'entesa arreu del món.

El-Kaissa explicà la complexa i dolorosa conjuntura del seu país, Algèria, des de la independència fins a les últimes revoltes del nord d'Àfrica. Continuà fent esment de la situació

de la dona en els països del nord d'Àfrica que han viscut l'anomenada 'primavera àrab'. Abans però, matisà el desacord a emprar el terme àrab en aquesta primavera que ha transcendit la cultura àrab, arribant a altres pobles com l'amazic. Segons ella, aquestes revoltes no estan afavorint el procés d'igualtat entre homes i dones. **"La dona segueix estant en un segon pla, en part per la importància que han agafat els moviments islamistes. La dona no exerceix els seus drets com a persona, com seria desitjable"**.

Finalment, explicà la seva situació com a refugiada moral i denuncià la violació dels drets humans en el seu país, Algèria, que com a dona i com a amaziga ha patit. Així, la conferència d'El-Kaissa Ould-Braham va ser un commovedor relat en primera persona de la situació d'Algèria, del poble amazic i la seva condició de dona refugiada, reflectint l'estat de revolta actual de molts països que, després d'un segle de colonització i dècades de dictadura, han decidit trencar cadenes.

El relat de la situació dels amazics tingué un fort impacte entre els assistents degut al paral·lelisme amb la situació catalana.

Entitats membres d'Igualada Solidària

ACAPS Anoia (Associació Catalana d'Amics del Poble Sahrauí)

C/ de les Orquídiades, 7 · 08700 Igualada
Tel. 93 804 36 61
www.acapsanoia.org
Email: info@acapsanoia.org

AMICS DE MANITOS (Associació per la Cooperació i el Desenvolupament)

Av. de la Pietat, 117, 1a. – 08700 Igualada
Tel. 93 804 68 85 – 636814659

AMICS DE FUNDASE – BOLÍVIA

C/ Sant Carles, 45, 3er-2a · 08700 Igualada
Tel. 93 804 27 27
www.fundase-bolivia.org
Email: amicsfundase@telefonica.net

AMNISTIA INTERNACIONAL (Anoia-Penedès-Garraf)

C/ Escorxador, 19-21 · 08720 Vilafranca del Penedès
Tel. 93 801 20 12
www.amnistiacatalunya.org
Email: anoia@amnistiacatalunya.org

APROP (Asociación para Promocionar y Relacionar Otros Pueblos)

C/ Florenci Valls, 49 · 08700 Igualada
Tel. 645 86 31 79
Email: aprop.igualada@gmail.com

ASSOCIACIÓ D'AGERMANAMENT D'IGUALADA - NUEVA ESPERANZA

Av. d'Andorra, 8-3r 2a · 08700 Igualada
Tel. 93 804 91 86 / 93 806 08 96
Email: igualada.ne@gmail.com

ATLAS, FUNDACIÓ SOCIOCULTURAL

C/ de la Virtut, 22 · 08700 Igualada
Tel. 93 805 57 92
www.atlasfundacio.org
Email: atlas@atlasfundacio.org

CÀRITAS ARXIPRESTAT ANOIA-SEGARRA

C/ de Roca, 3 · 08700 Igualada
Tel. 93 803 27 47
Email: caritas-aigualada@bisbatvic.com

CREU ROJA ANOIA

C/ de les Comes, 34 · 08700 Igualada
Tel. 93 803 07 89
www.creurojaanoia.org
Email: anoia@anoia.creuroja.org

FUNDACIÓ EDUCACIÓ SOLIDÀRIA

Pl. de Castells, 10 · 08700 Igualada
Tel. 93 803 27 00 / 93 441 00 04
Email: fes@educaciosolidaria.org

FUNDACIÓ SALUT I SOCIETAT SENSE FRONTERES

C/ de Sant Vicenç, 23 · 08700 Igualada
Tel. 93 805 58 43
Email: pbratesco@csa.cat

FUNDACIÓ VICENÇ FERRER

C/ Paris, 71 · Barcelona
www.fundacionvicenteferrer.org
Email: gloria.fustero@gmail.com

MANS UNIDES

C/ Sant Magí, 58, 2n 1a · 08700 Igualada
Tel. 93 803 3120
Emails: amen osm@aj-igualada.net

MÚSICS PER LA SOLIDARITAT

C/ Salut, 40, 2n 2a · 08700 Igualada
Tel. 659 56 80 83
Email: musics_solidaris@yahoo.com

PAU I SOLIDARITAT (CCOO)

Pg. Verdaguer, 122, 1r · 08700 Igualada
Tel. 93 805 04 94
Email: anoia1@ccoo.cat

SEMBRADORES SIN FRONTERAS

C/ Dr. Pujades, 72, 2n. 1a. · 08700 Igualada
Tel. 93 805 22 12
Email: sembradoressinfronteras@hotmail.com

SINDICALISTES SOLIDARIS (UGT)

C/ Virtut, 42-44, 3r · 08700 Igualada
Tel. 93 803 58 58
Email: igualada@apg.ugt.org

Butlletí finançat per:

**Diputació
Barcelona**

xarxa de municipis

Ajuntament d'Igualada